

Юрій Штайда

Перформер, комедіант і музикант із Харкова. Музичні твори реалізує у стилі, який позначив як post lounge, використовує диктофон та аналоговий синтезатор Vermona. Митець також реалізує себе в театральномузичних проєктах як актор і музикант. У Харкові працював у театрі «Публіцист».

Навігація 2022
інтеграційна програма
для митців

Учасники та учасниці програми

Софія Авдеєва, Харків
Едуард Балула, Харків
Марія Богомолова, Харків
Юрій Голік, Харків
Катерина Дрозд, Бахмут/Харків
Михайло Зубчанинов, Харків
Євген Коршунов, Бровари/Київ
Світлана Кошелева, Хрустальне/Харків
Олександр Кучинський, Северодонецьк
Еліза Мамардашвілі, Запоріжжя/Харків
Віталій Матухно, Лисичанськ
Олексій Мінько, Бердянськ/Київ
Олена Мордик, Харків
Лілія Петрова, Харків
Антон Ткаченко, Харків
Юрій Штайда, Харків
Владислав Юдін, Харків

Підсумком програми стала виставка робіт учасників і учасниць. Продовжуючи свою мистецьку практику, об'єднуючись у співпраці, митці та мисткині створили і представили 11 графічних, живописних, фото- і відеопроєктів, скульптуру та перформанс.

Провідниками особистих і болісних історій у них постають не-людські створіння: тварини, птахи, дерева, природні ландшафти. Саме вони говорять про тривогу, втрату й сум. Через них реалізується спроба передчуття, передбачення великих змін, небезпеки, трагедії. Художники шукають способи пригадати, запам'ятати, занотувати свій стан, що був на самому початку, у лютому 2022 року. Нотатки й замальовки, зроблені в перші дні після повномасштабного вторгнення, стали основою для проєктів, представлених на виставці: проєктів-рефлексій, проєктів як захисних механізмів і способів боротьби. Поряд із переживанням травматичного досвіду також є спроби віднайти місця спокою, пізнати нові середовище та спільноти через візуальні дослідження. Нові акценти розставляються у питаннях про колективну пам'ять і політику пам'яті, важливість документування та способів запам'ятовування. Митці й мисткині виставки «Навігація» запропонували пройти їхніми шляхами особистих архівів війни, від фіксування станів страху і тривоги до пошуку визволення та відновлення.

Виставка «Навігація»

Jam Factory Art Center – інституція сучасного мистецтва у ревіталізованому просторі. Через свою виставкову, дослідницьку й освітню діяльність у різних сферах (візуальне мистецтво, театр, музика) команда розширює розуміння сучасного мистецтва та реагує на актуальні виклики у суспільстві. Місія інституції – створювати та презентувати сучасну культуру й мистецтво, підсилюючи середовища відкритих та свідомих людей і громадянського суспільства.

У часі війни основною діяльністю Jam Factory Art Center як мистецької інституції залишається розвиток культурного та мистецького сектору, який команда вважає основною м'якою силою країни. У відповідь на початок повномасштабної війни Росії проти України організація запустила низку програм і активностей, спрямованих на підтримку українського незалежного мистецтва, спільнот-орієнтовану діяльність, осмислення подій через мистецтво.

Команда проєкту

Кураторки програми
Божена Пеленська
Олена Касперович

Кураторка виставкового проєкту
Олена Касперович

Програмно-виконавча директорка
Божена Пеленська

Фінансово-виконавча директорка
Тетяна Федорук

Менеджмент
Олена Касперович
Софія Короткевич

Дизайн
Катерина Дрозд

Комунікації
Марія Швець

Фінансовий супровід
Лілія Бей

Технічне забезпечення
Левко Піджарий

Асистування
Юліана Чорна

У програмі «Навігація» від Jam Factory Art Center взяли участь 17 митців та мисткинь із Харківської, Луганської, Донецької та Київської областей, які переїхали до Львова після 24 лютого 2022 року.

Ми задумали цю програму, щоби посприяти інтеграції художників і художниць у культурне й мистецьке поле Львова, а також їхньому професійному розвитку. Досягти цієї мети вдалося завдяки ознайомленню учасників та учасниць програми з культурними інституціями міста, зустрічам із місцевими художниками й галеристами, лекціям з історії мистецтва Львова, прогулянкам із дослідниками міста. Всі залучені до програми отримали стипендію, доступ до простору майстерні та фінансування для втілення своїх мистецьких проєктів, зокрема тих, що реалізовувалися у співпраці з іншими художниками, а також можливість презентувати роботи у Jam Factory Art Center.

Завдяки програмі ми створюємо умови, в яких митці можуть впевненіше почуватися в новому середовищі, розширити мережу професійних контактів, продовжити або відновити свою мистецьку діяльність, розпочати нові проєкти.

Саме зараз, у час великої загрози для нашої країни та культури, нам видається важливим актуалізувати цінності взаємодопомоги і солідарності спільноти індивідуальних культурних акторів та інституцій через розбудову нових програм підтримки, інтеграції й підсилення професійної спроможності українських митців та мисткинь. Робота із професійними митцями є ключовою складовою у втіленні нашої місії – підтримки сучасних процесів в українському та міжнародному мистецтві й культурі – і зараз, під час війни, нам як ніколи важливо консолідувати свої сили навколо зміцнення професійної мистецької спільноти України.

Період проєкту: жовтень – грудень 2022 року.

Програма реалізована завдяки фінансовій підтримці ЗМІН Фондації, Стабілізаційного фонду культури та освіти Федерального міністерства закордонних справ Німеччини та Goethe-Institut.

Jam Factory Art Center
вул. Богдана Хмельницького, 124, м. Львів
info@jamfactory.ua
+38 068 728 15 32
www.jamfactory.ua

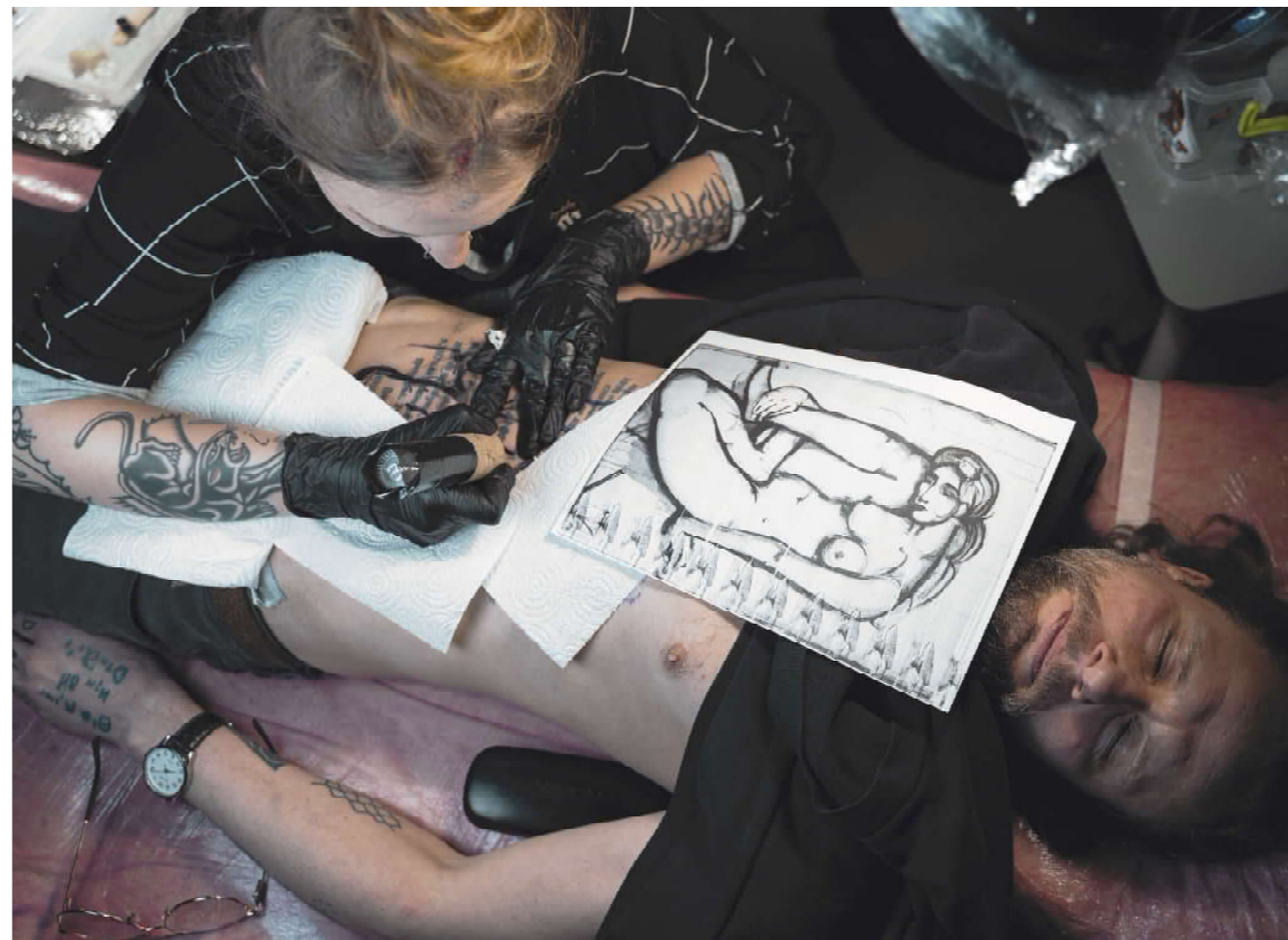

Auswärtiges Amt

Реля

скульптура

«Хтось говорить війну, хтось бачить війну, хтось чує війну. Через людину проговорює вона, маючи різні забарвлення».

Відкритий сеанс №4

акція

Починаючи з 2014 року, митець «колекціонує» на своєму тілі роботи чи фрагменти робіт українських митців у формі татуювань. Процес створення татуювання завжди публічний і проходить як акція-сеанс. У грудні 2022-го художник ініціював «Відкритий сеанс №4» — як переосмислення свого першого тату, створеного в рамках проєкту Відкритої групи «Автобіографія».

«Моя автобіографія була набита на тілі російською мовою. Тож вважаю, настав час, щоб це виправити», — коментує автор. Відкинувши ідею прямого перекладу тексту українською, митець зупиняється на думці, що треба йти іншим шляхом: «Неможливо перекласти іншою мовою

своє минуле життя. Бо це вже сталося. Моя власна історія минулого назавжди залишиться російськомовною. Це правда життя. Найголовніше, що зараз і в майбутньому моє життя буде українським. І в цьому я впевнений». Автор вирішує використовувати текст автобіографії як просто матеріал, на який наносить графічний твір. Цей малюнок, зовсім не пов'язаний зі змістом автобіографії, контрастує також і візуальною мовою — легкі лінії образу дівчини на машинописному шрифті. Конфлікт між концептуальним та фігуративним, між минулим і майбутнім. «Це наче малюнок на сторінці у книжці, яку вже багато разів прочитав, знаєш напам'ять і навряд чи будеш повертатися до її читання».

Владислав Юдін

Митець із Харкова. Закінчив кафедру скульптури Харківської державної академії дизайну та мистецтв. Проходив навчання в Академії гончарства в Опішному, де розпочав вивчати народне мистецтво та практики, що змінило його погляд на власну творчість. Створює механічні глиняні, керамічні скульптури й іграшки, з якими можна взаємодіяти. Автор займається темою деміургічності людини, осягнення докільця і самого себе. Працює зі скульптурою, інсталяцією, світловими проєкціями, звуком. Співзасновник інклюзивного проєкту «Ліплення на дотик», де навчає скульптури незрячих людей.

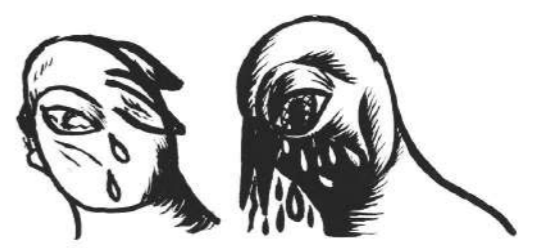

Лілія Петрова і Владислав Юдін

Що ми бачили у лісі напередодні,
і що ми знаємо тепер

зін

У зіні зібрані візуальні та вербальні роздуми про вимушено покинуте сокровенне місце. Нотатки про те, що бачили автори, гуляючи лісом у Харкові 23 лютого 2022 року, що потім могли бачити лише умоглядно і що побачили, повертаючись. Про рідний ліс, небезпечний для прогулянок на кілька років уперед.

Звірята

комікс

Перший, пілотний випуск коміксу розповідає про життя безневинних звірят у контексті апокаліпсису. Це доволі абсурдна за змістом графічна історія, де жахливе, як-то бомбардування, підтримання на мінах, каліцтво чи смерть, відбувається у наївному всесвіті, який переважно наповнюють пташки, кицьки, квіточки, ніжки, доріжки, сонечко та хмари. Але хмари чорніють, доріжки зникають.

Комікс є продовженням однойменної графічної серії художниці, створеної у перші місяці після повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Для мисткині все це — спроба, «огорнувши» образністю, осмислити реалії й жахи воєнного часу і також захисний механізм від безупинного візуального ряду катастрофи, через фіксацію його на папері.

Лілія Петрова

Художниця з Харкова. Випускниця кафедри графіки Харківської державної академії дизайну і мистецтв за фахом «Книжкова графіка», також навчался в Академії гончарства в Опішному. Працює з графікою, ілюстрацією, взаємодією графічного та вербального, а також із керамікою; вивчає практики народного мистецтва, співпрацює з українськими брендами одягу, створює комікси та зіни.

Серед тем, які сама мисткиня окреслює у своїй творчості, — неосяжність і абсурдність буття. Розробляє власний графічний всесвіт, де, «стикаючись з життєвими проблемами, наївні створіння травмуються, пізнають світ та ставлять собі важливі запитання». Ці «наївні створіння» — анімалістичні й фантастичні образи, переплетення людського тіла та свідомості з чуттєвістю і крихкістю рослинного і тваринного світів, що часто постають оповідачами історій про переживання і травматичний досвід.

Востанне в нашому лісі
ми були 23-го лютого

Чи бачили ми тоді якісь
підказки щодо моторошного
" з а в т р а "

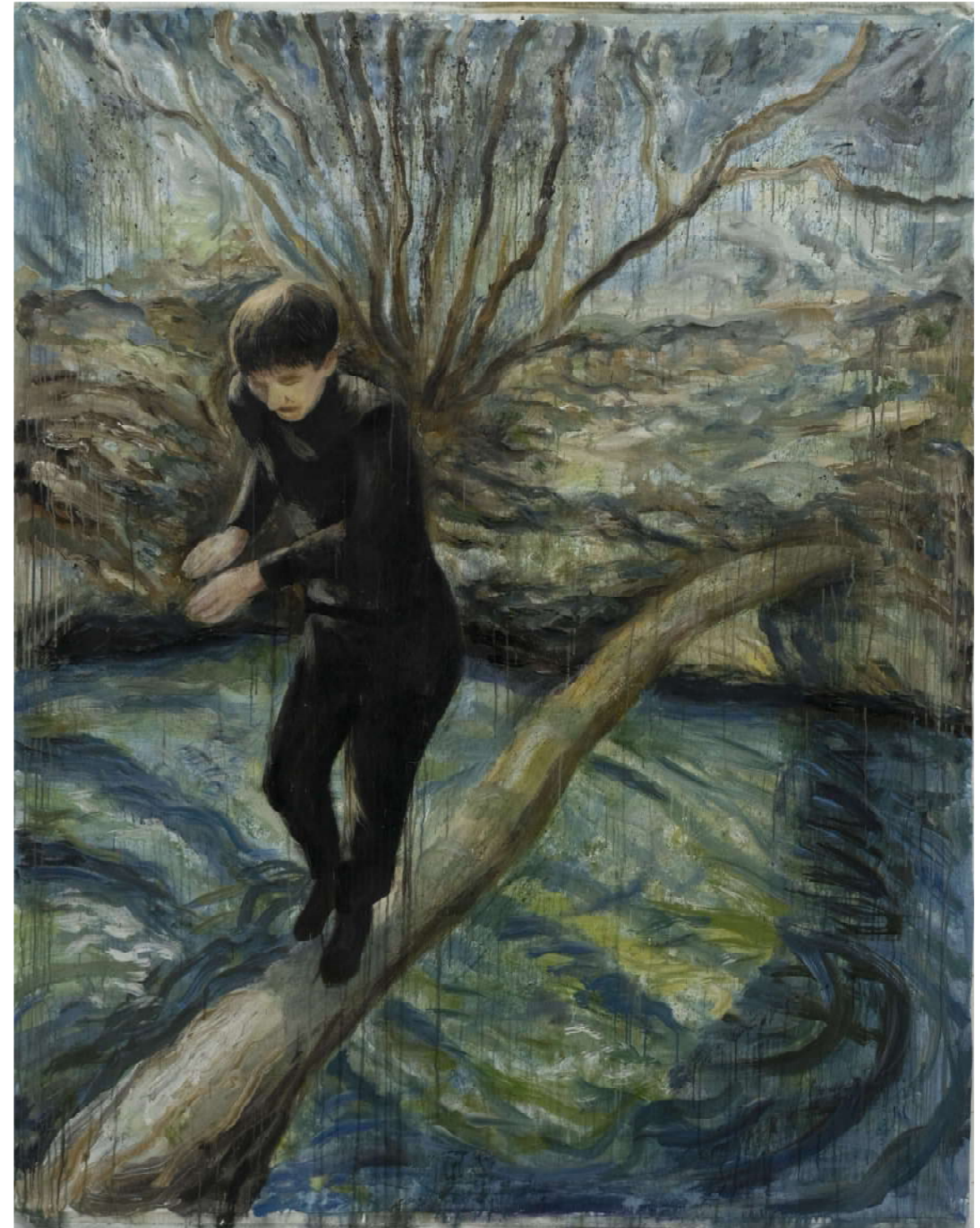
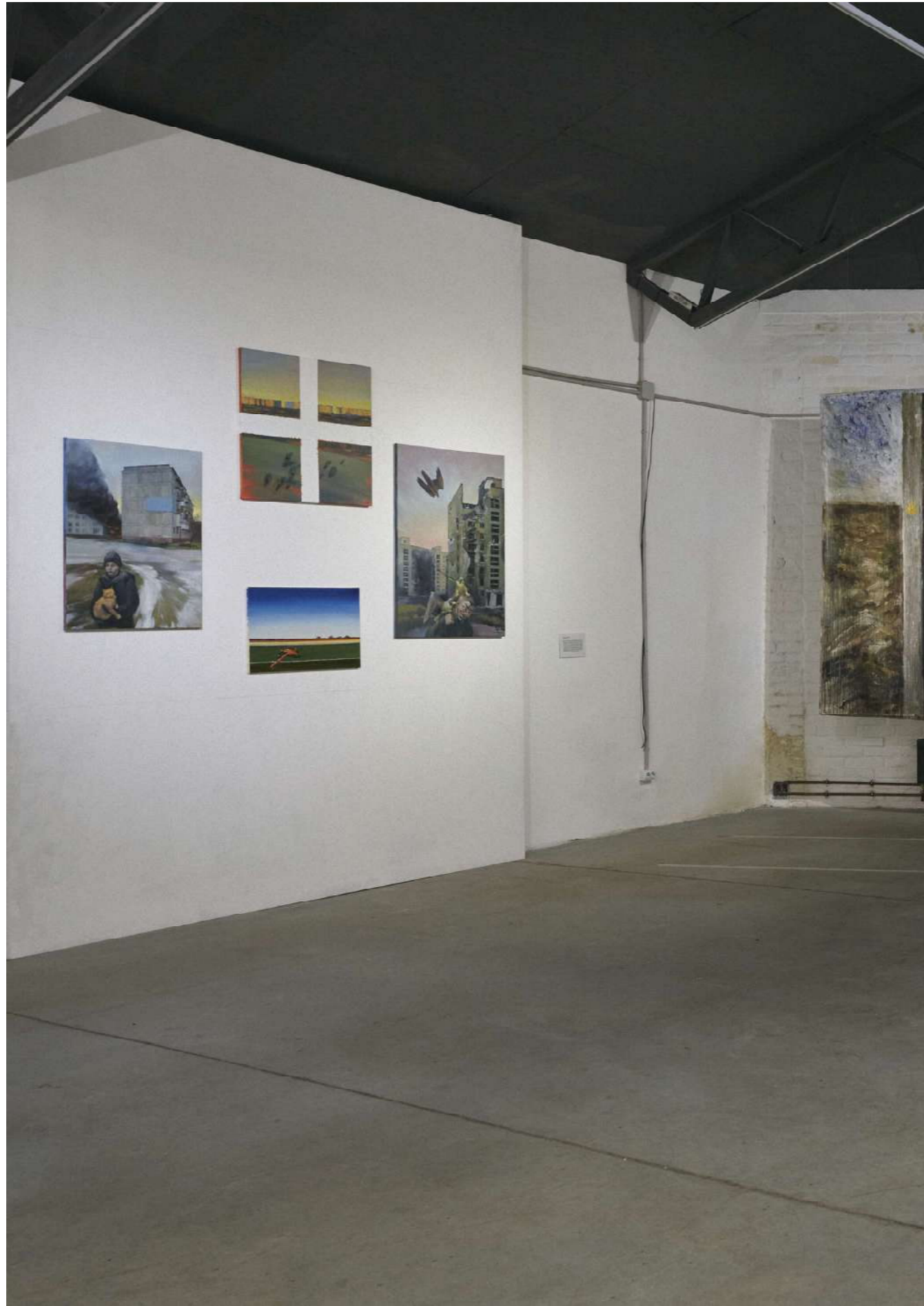
Ходити у наш ліс -- була
найкраща стратегія
виживання у нашому місті

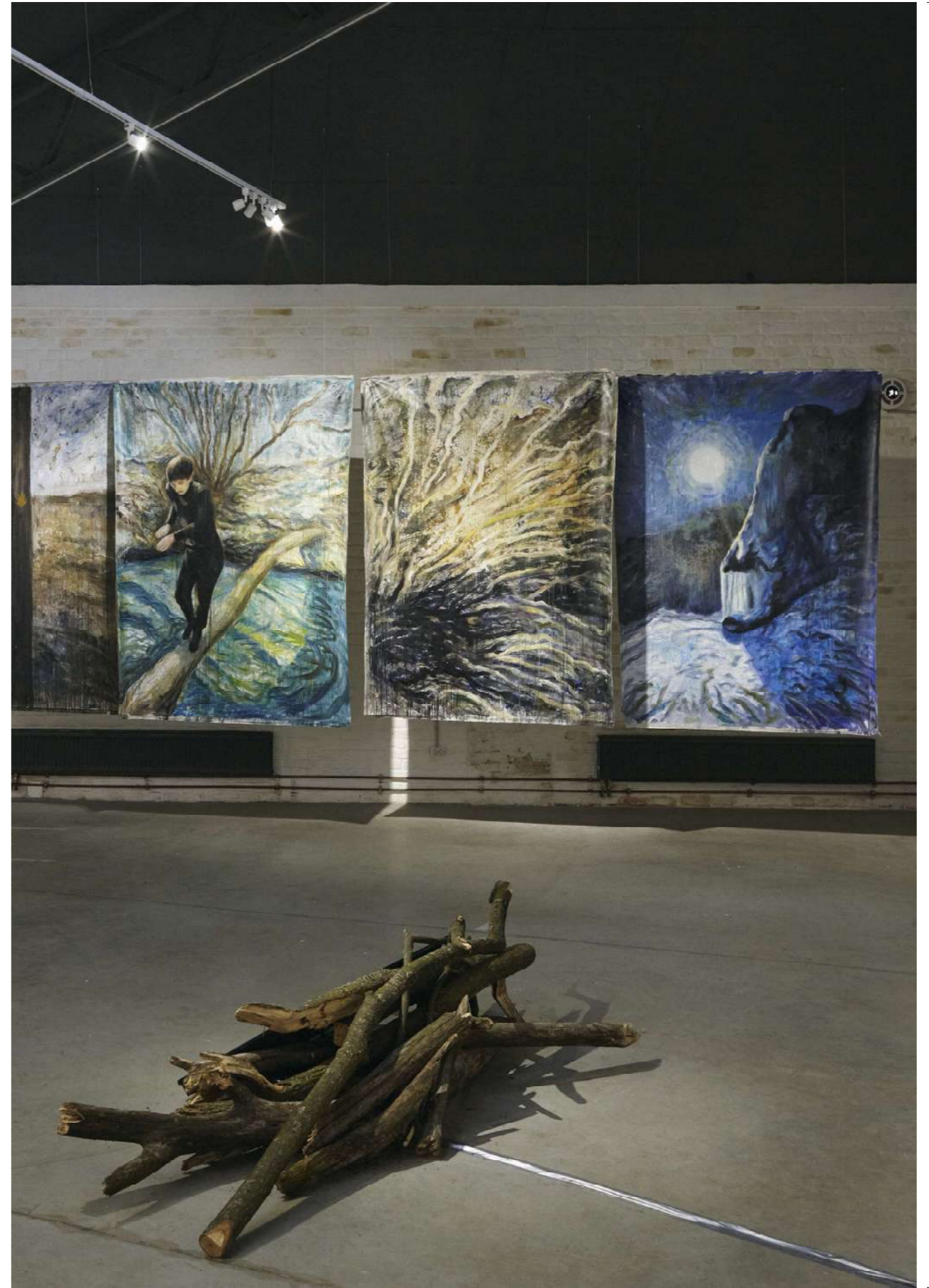
Ми не бачили там кінець
з и м и
в е с н у
л і т о
о с і н ь

Що ми бачили тоді взагалі

Він був весь цей час
без нашого погляду
Ми тримаємо його
нині лише у спогадах

Можемо тільки припускати
спираючись на новини воєнного
часу що коїлось у нашому лісі

Євген Коршунов

Художник із Броварів, Київська область. В основі його творчого методу – робота з локальною історією, абсурдом, міфотворчість. Серед медіа, з якими працює: живопис, рисунок, відеоарт. Образи, які створює митець, поєднують у собі концептуальний початок і тонку іронію, перетворюють рутинне на абсурдне.

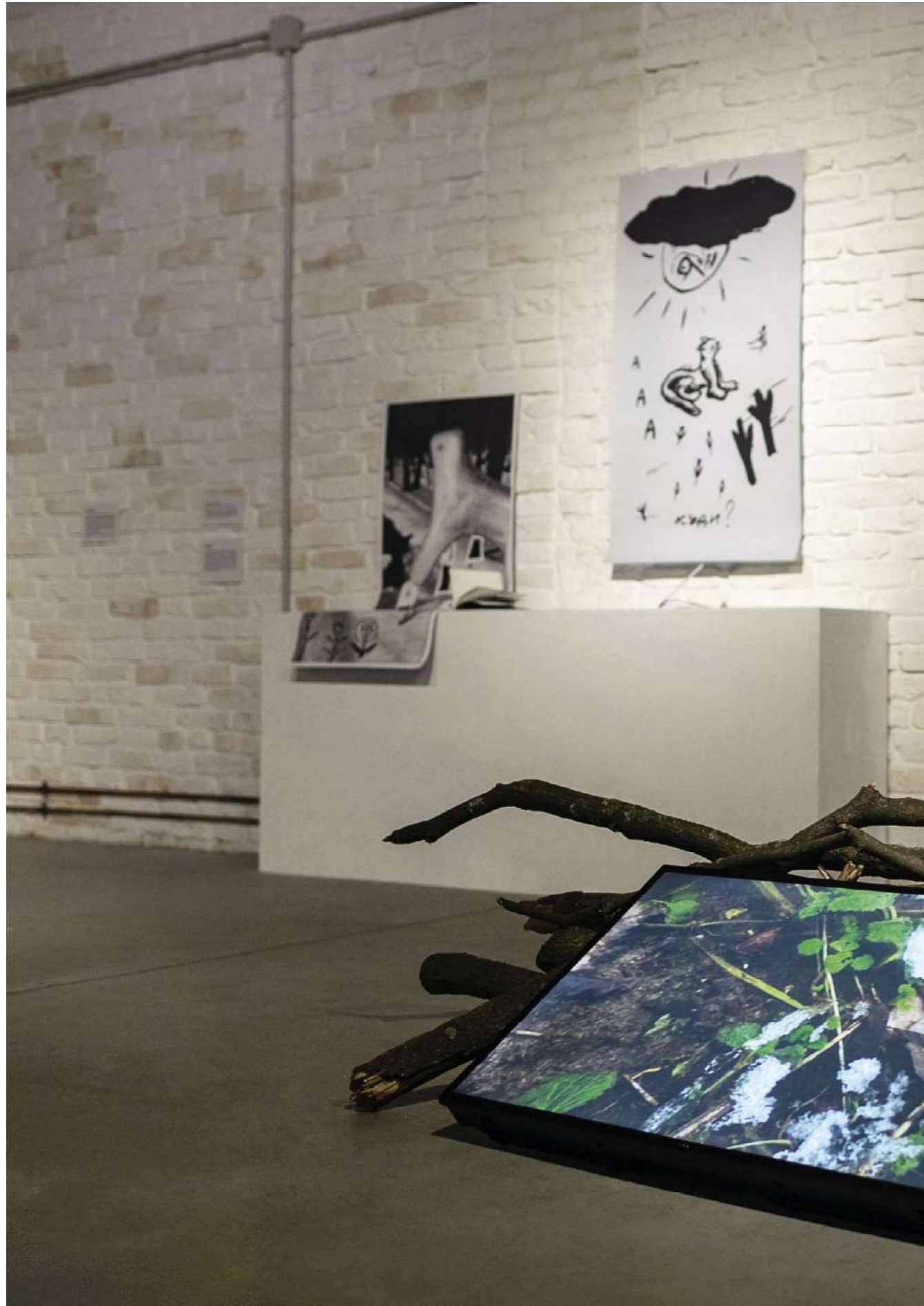

Тривожні зображення

серія живопису

В основі живописної серії – фотографії та графічні роботи вуглем, які автор зробив на початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну. На них зафіксовані буденні речі, котрі, за спостереженням митця, з початком активних воєнних дій почали викликати тривогу та сум. Переважно йдеться про елементи пейзажу: водоспад, дерева, кущі, бетонні конструкції, що незважаю-

чи на велику відстань від місця активних бойових дій все ж нагадували йому про війну. «Також я спостерігав одну дивну річ: позначки на стовпах, що вказували Подільський шлях святого Якова, місцеві жителі (які до цього могли бачити їх багато разів) почали сприймати як ворожі мітки або попередження про замінування», – розповідає художник.

Олександр Кучинський

Художник, рідним містом якого є Северодонецьк. Навчався в Луганську та Києві на художника-оформлювача й ілюстратора. Досліджує історію Донбасу, його практика пов'язана з індустріальною спадщиною сходу України та життям людей серед промислових гігантів. Митець брав участь в експедиціях у закинуті промислові зони, досліджував інфраструктуру монофункціональних міст, зокрема рідного Северодонецька. Працює з такими медіа, як живопис, фотографія, колаж.

Неминуче

серія живопису

Основою проекту стала живописна серія «Сірість» — про типову радянську забудову та її вплив на життя і смаки людей, над якою митець працював до повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Її продовжила рефлексія про переселення та війну. Багато районів, а іноді й цілих міст було зруйновано росіянами під час штурмів. У новій серії панельні будинки або їхні руїни стають лише фоном для подій, яких, на думку митця, неможливо було уникнути.

Дитина, котра покидає свій дім, забираючи з собою кота, вирви внаслідок артилерійських дуелей на полях під Лисичанськом, соколи, які повернулися додому і влаштували полювання на окупантів. У проекті поєднується реалістичне з абстрактним та метафоричним. Найменше із полотен, де зображено розбиту розпечену від вогню російську бронетехніку, що стигне в полі, є омажем на роботу Малевича «Скаче червона кіннота».

Еліза Мамардашвілі

Мисткиня з Харкова, народилася у Запоріжжі. Навчалась у Харківській державній академії дизайну та мистецтв, де здобула ступінь магістра монументального живопису. У своїй художній практиці досліджує індивідуальні та колективні сліди життя, через поетичні, меланхолічні й тягучі образи демонструючи їхні властивості: непомітність і відчутність, крихкість та міцність. Працює із темами пам'яті, шляхів, маркерів присутності, травми. «Усі знаки, коди, алюзії, що містяться в них, мають свої джерела в моєму грузинсько-українському походженні. Я зосереджуюсь на ідеї робити щось між видимим та невидимим, у площині провідників, які виявляються через предмети, людей, спогади, серед яких живемо і з якими стикаємося та які спонукають до ритуалізації дій».

Основа мистецької практики авторки складається з перформансу, об'єкта, інсталяції, малюнка. У роботах надзвичайно важливу роль відіграють матеріали: глина, тканина, папір, жест, слово, звук, що близькі до людини та її побуту. Мисткиня розглядає їх як підґрунтя для розуміння дуже простих речей, котрі нас оточують як непомітні, невідчутні маленькі жести.

Катя Дрозд

Мисткиня з міста Бахмут. Навчалась у Харківській державній академії дизайну та мистецтв. Практика художниці зосереджена на візуальних дослідженнях місцевостей і соціальних груп. Працює з фото, відео, графікою та мемами. У пошуку ідентичності місця використовує підходи, що виходять з її досвіду графічного та брендинг-дизайну: «Мені неймовірно цікаво шукати новітню українську ідентичність. Для мене важливі такі складові: людина, іронія, свідомість, пошук, естетика». Художниця працює в медіа «Люк» та займається друкованим журналом про локальну культуру «ПлюсМінусНескінченність».

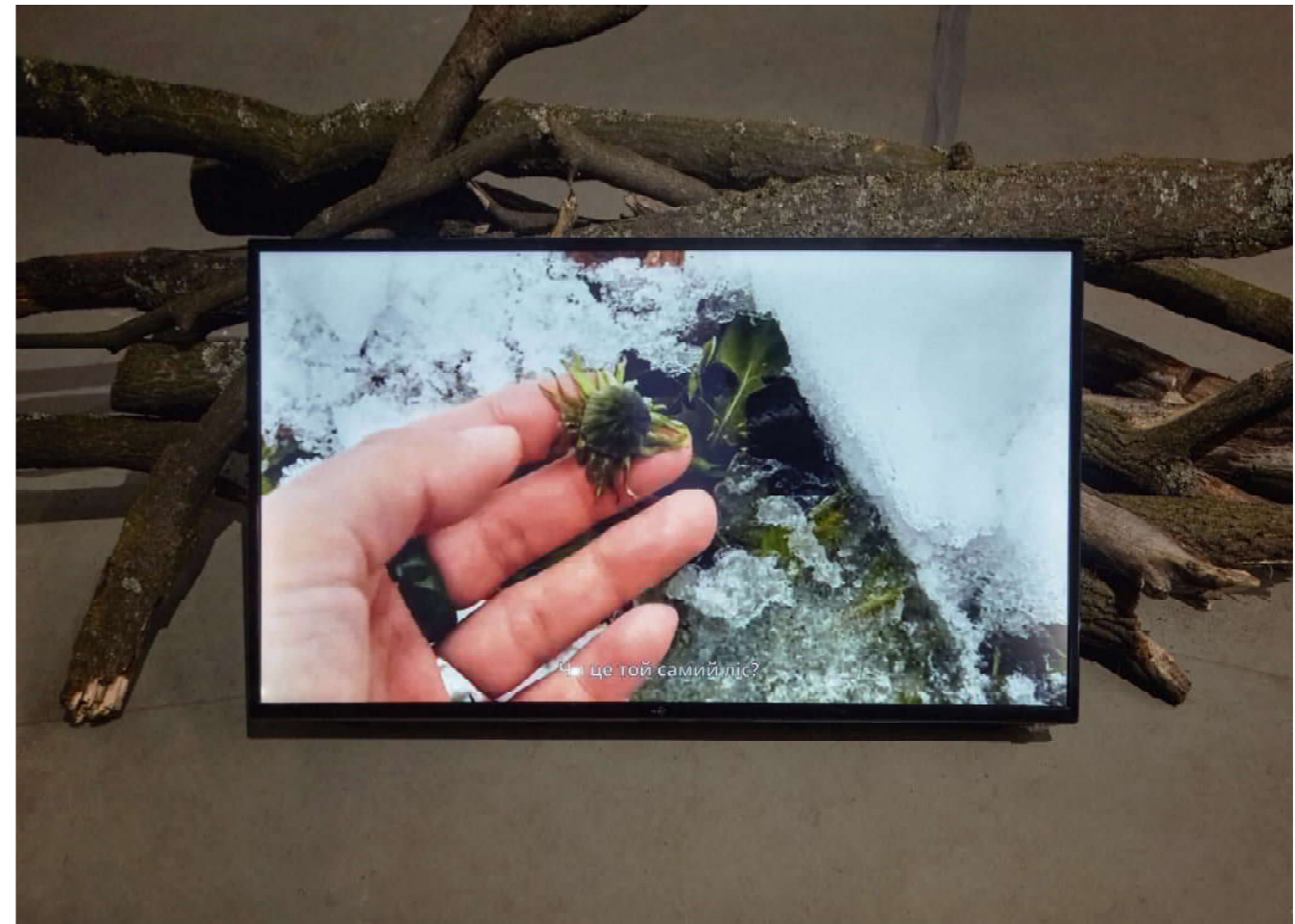

Я ще не скоро погуляю лісами Харкова

відео

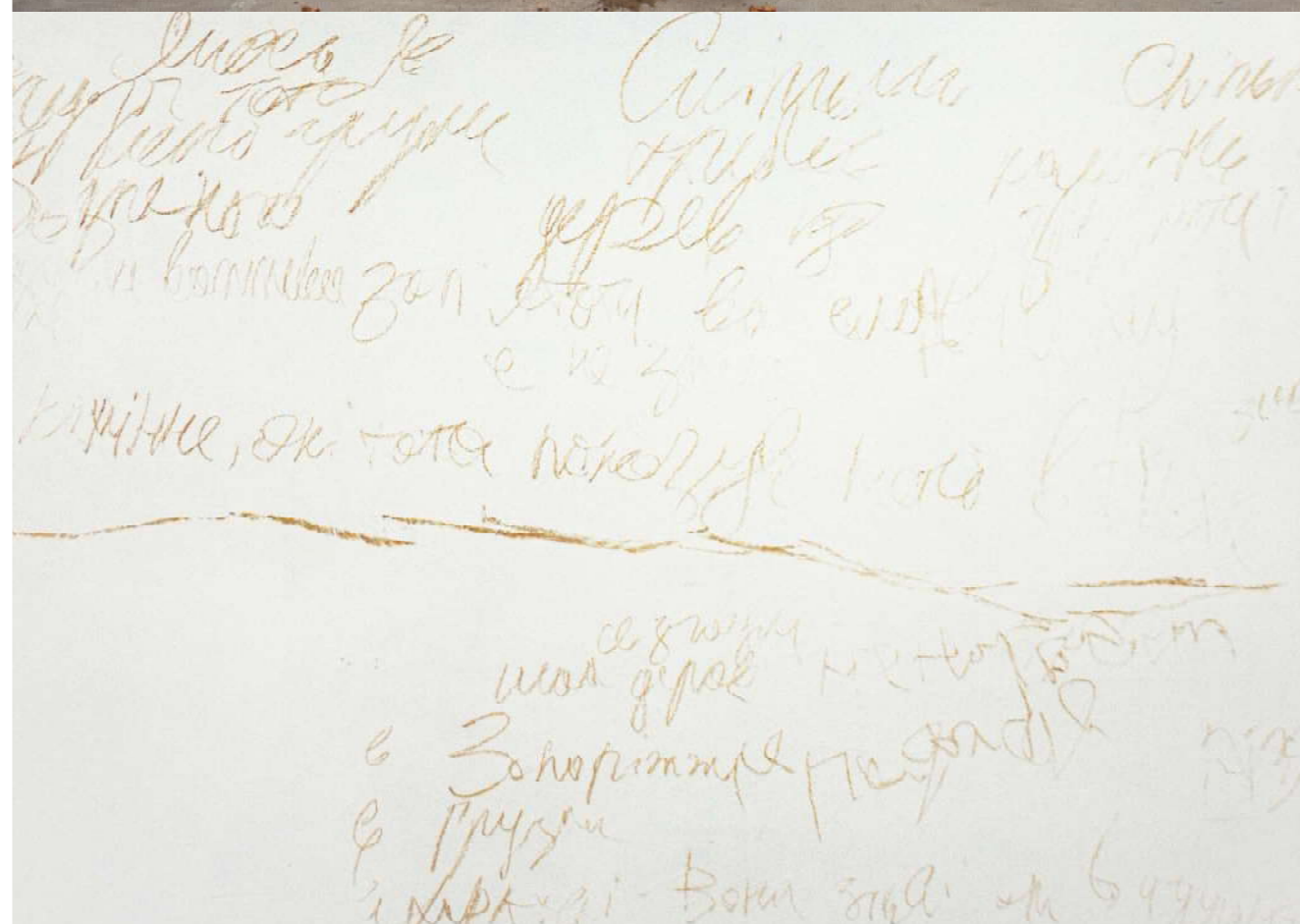
У відеороботі авторка збирає візуальні образи лісу як місця, від якого очікують отримати відчуття безпеки. Художниця називає ліс сакральним місцем, безпечним місцем, де можна ділитися почуттями і переживаннями з близькими людьми. Переїжджаючи до Львова, вона намагається віднайти подібне

місце, — і ці пошуки зафіксовані у відеозамальовках і тексті. «Весь час знаходжусь у роздумах, як там мій Харків. Із його замінованою землею, зі шматками ворогів і уламками ракет. Здається, ще десятки років цей ґрунт буде понівечений. Така доля спіткала ліси Донбасу з 2014 року», — додає авторка.

Олена Мордик

Мисткиня з Харкова. Закінчила Харківську державну академію дизайну та мистецтв за спеціальністю «книжкова ілюстрація». Працює з фотографією, інсталяцією, об'єктами, займається плейбек-театром, перформансом. Основні теми робіт: дім і його відсутність, документація реальності та легенд.

Перед входом згадати

перформанс

Глиняний глек, відро з водою, дзвіночок, тканина, пофарбована тушшю і пошита зі шматочків безперервним хірургічним швом простим (обвинним).

«Історія, що трапилася зі мною у Грузії, лягла в основу міркувань про забування. У моєї тітки Жужуни було 10 корів. У якийсь із днів одна з них – Ламазі, ლამაზი (гарна), що була вагітна, – зникла. Три дні ми шукали загублену корову. Щовечора ми сідали в машину та шукали по всьому Месхеті. Ця містика, яка утворилася в пошуках, розкрила для мене рану мого всього втраченого. Мою рану всього забутого. Дзвіночок, який був у Ламазі на ший, як маркер присутності та

існування, не допоміг їй знайтись. Вона забула. Дії, які робила щодня. Вона забула. Місце, звідки вона. Щось не дозволило їй згадати свій будинок, свої стіни. Вона переплутала свій дім. Перед входом вона забула, помилилась.

Об'єкти, серед яких живемо, з якими стикаємося, є нашими провідниками, що спонукають нас до конкретних дій. Ці дії, інколи автоматизовані й рутинні, скеровують наші уявлення, міркування, існують завдяки можливості пам'ятати та згадувати. Дії залежать від об'єктів, які мають властивості з'являтися і зникати. Це про місце спогадів та їх коливання між видимим та невидимим».

Поки ти вбивав дерево

інсталяція

Інсталяція, що складається з рисунка кульковою ручкою на тканині, зшитій безперервним хірургічним швом, і записаного звуку скрипу дерев. Мисткиня збирає разом образи дерев – двох горіхів і груші, що мають значення як пам'ятні для неї та її родини. Деревя посажені її батьком у дитинстві Елізи, дерева дитинства самого батька – вони зв'язують важливі і вразливі періоди життя родини.

«Звук скрипучих дерев. Напередодні війни, коли ми з Мері гуляли у лісі, ми знайшли в ботаніч-

ному саду в Харкові велику площу повалених дерев, – тоді я по-справжньому почула, як вони можуть скрипіти та розмовляти. Усередині все тріщить. Втрата того, що вважалося непорушним монолітом колективної історії та пам'яті міста. Величні живі або мертві артефакти, які можуть так легко бути вирвані з коренем людьми. Вбиті, розірвані. Вони свідки. Тихі, мовчазні. Жодних дій, слів, тільки спостереження. Мертве дерево, яке вміло стояти рівно, міцно, корінням у землю, стало тінню, стало спогадом. Цей скрип щодня зі мною зараз».

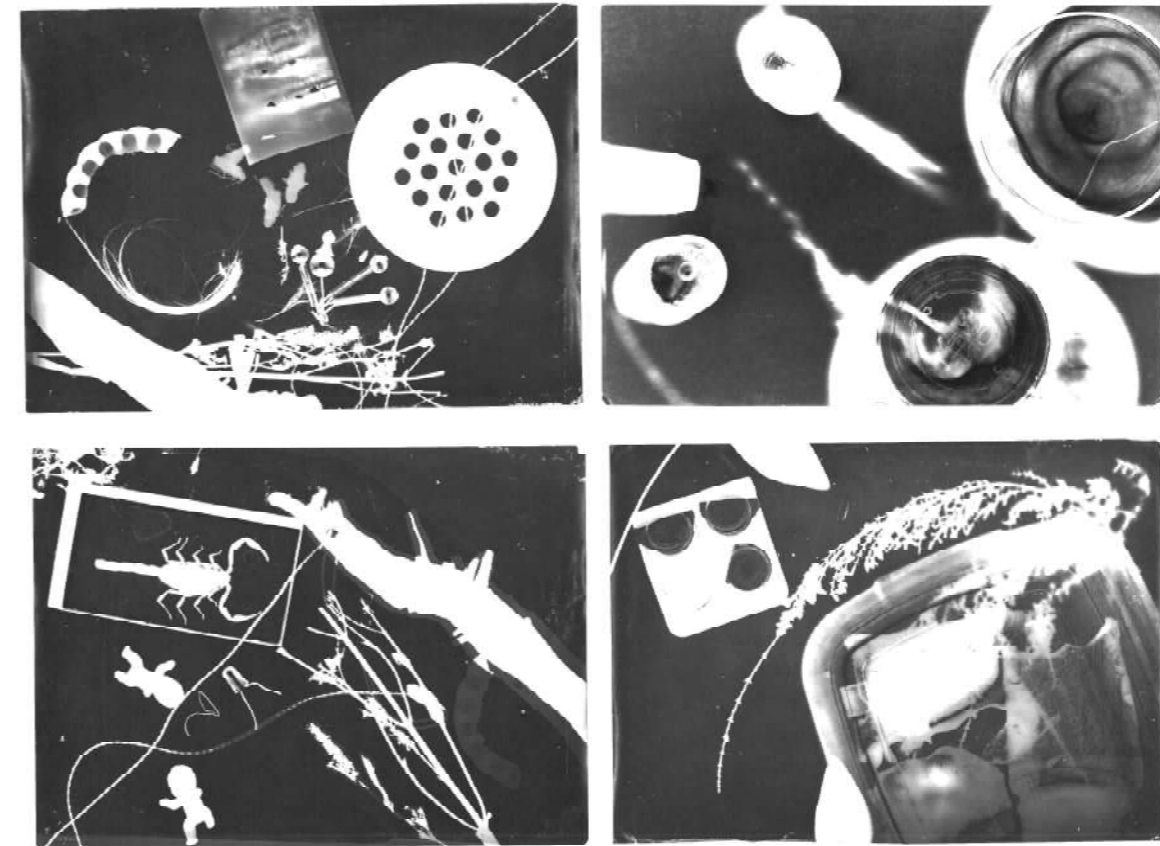

3-70-34

настільна гра, зін

Робота почалась як графічна серія влітку 2021 року, коли мисткиня, цікавлячись історією свого регіону, робила текстовий опис образів та малюнки рідного міста, порівнювала його образи за різних історичних періодів із власними спогадами. Поступово, помічаючи взаємозв'язки між малюнками та записами, художниця збирає їх в історію і створює два зіни: текстовий та візуальний. Згодом на основі візуальної частини з'являється настільна гра «Квіти пам'яті» як складова проекту 3-70-34.

Гра була презентована як подія в часі програми «Навігація» у просторі Jam Factory Art Center: учасникам, учасницям було запропоновано 34 карти з різними графічними зображеннями, об'єднаними однією візуальною мовою, деякі елементи зображень повторювалися. Один за одним гравці викладали свої карти на стіл, пробували продовжити образ та історію іншого. Розповіді виходили стрімкі, дещо апокаліптичні, іноді вдавалося розвинути дві та більше сюжетних ліній одночасно.

Речі, що підлягають зникненню

серія фотограм

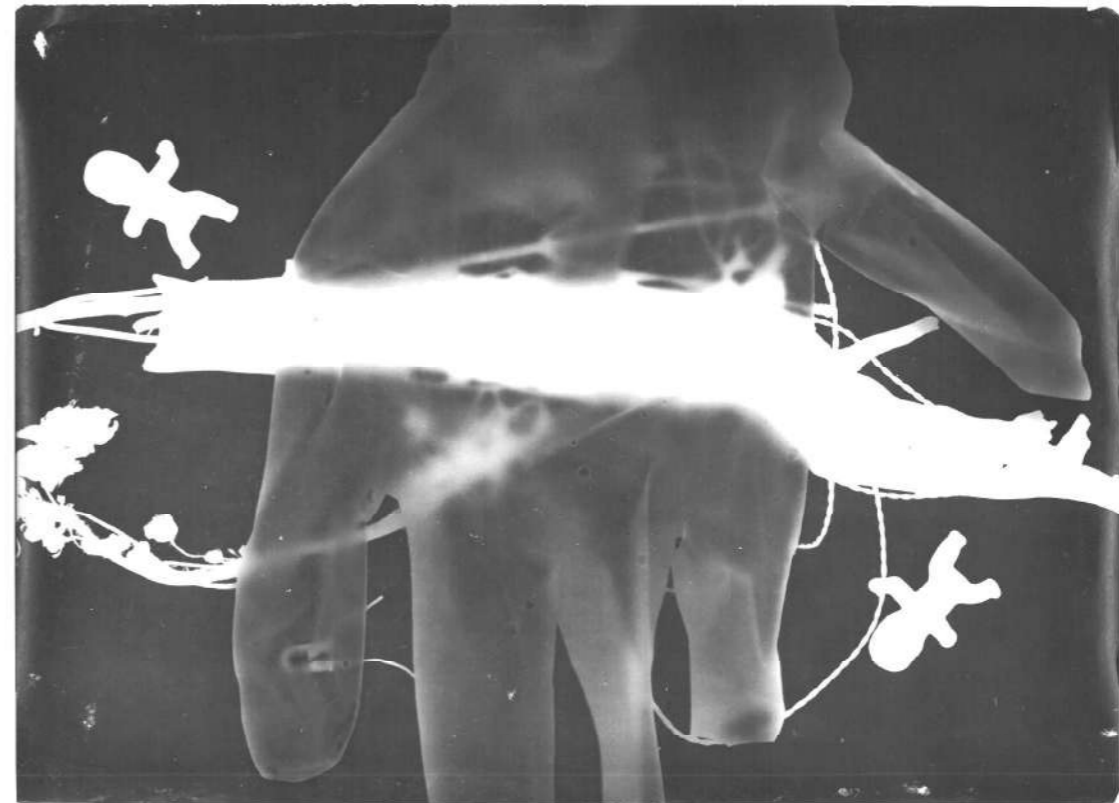
Робота складається із серії зображень-фотограм, отриманих фотохімічним методом, без застосування фотокамери. Одна з особливостей цієї техніки – недовговічність і непередбачуваність; зображення може триматися від кількох днів до десятків років. Мисткиня збирає силуети-зобра-

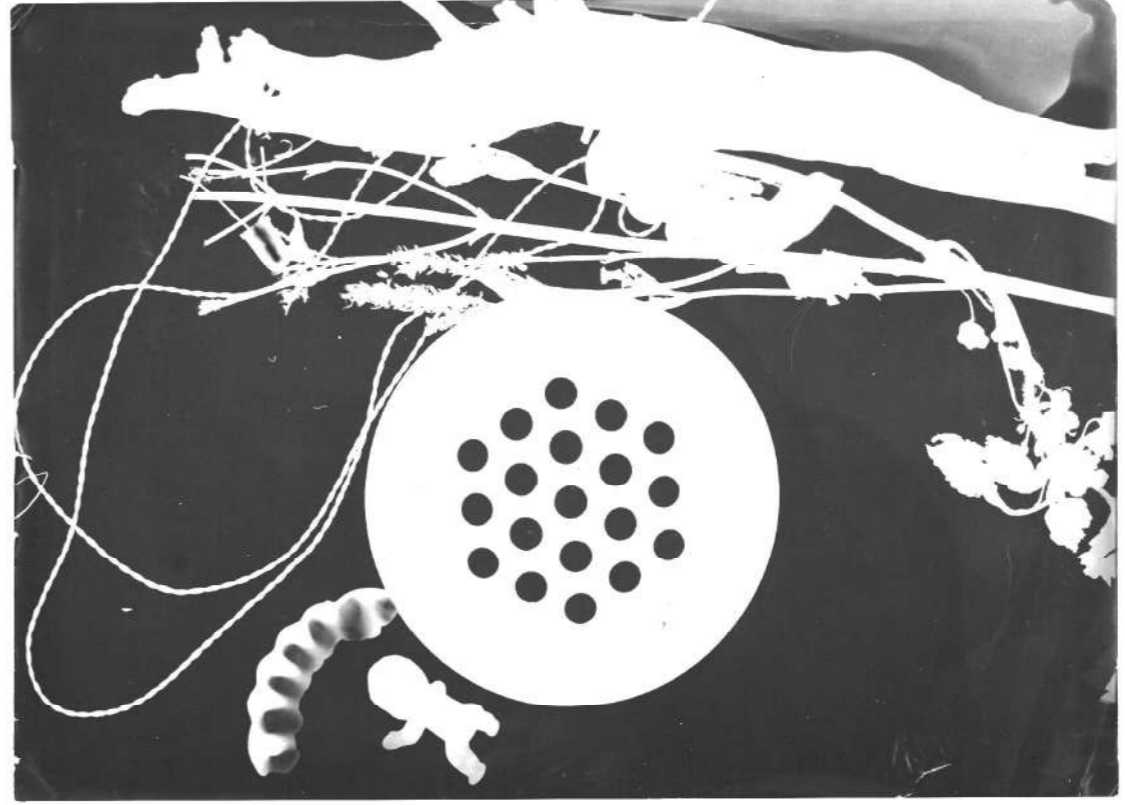
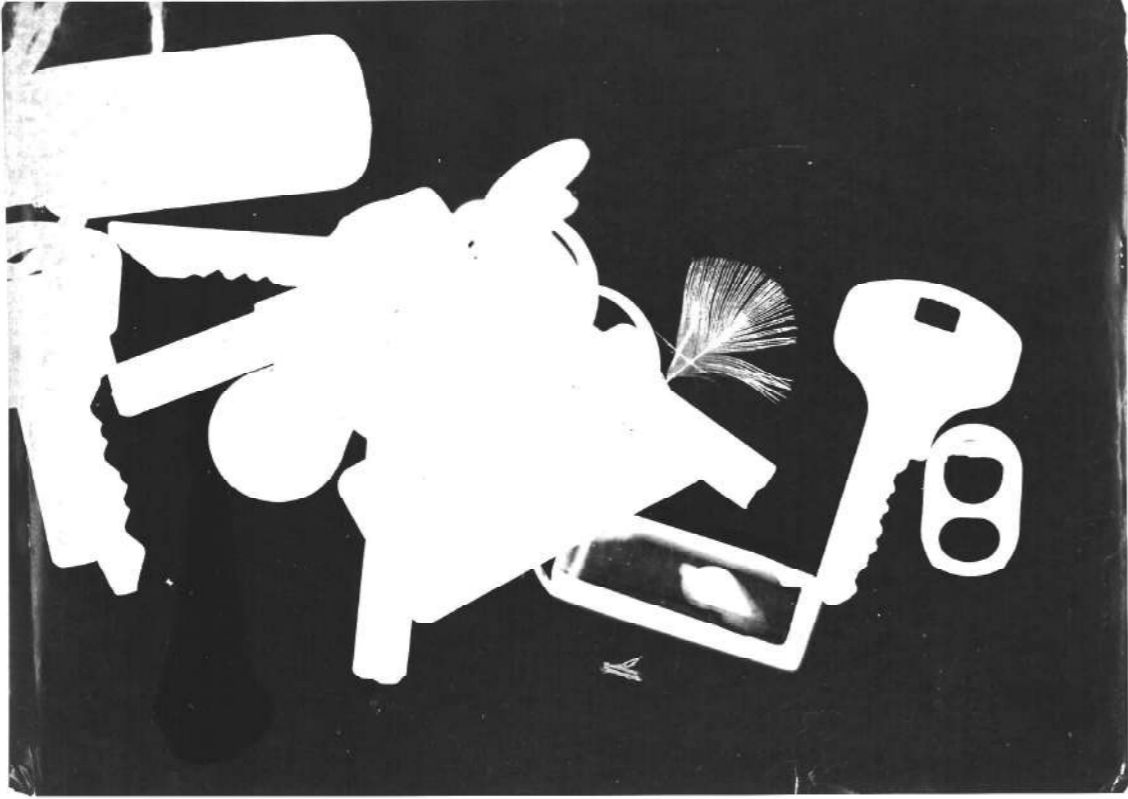
ження речей, знайдених нею та її друзями під час подорожей або на новому місці проживання, але таких, що нагадують про дім. Серед речей: колекція палок і сухоцвітів, таргани з київської комуналки, волосся, паперова лялька сонця, ключі від усіх місць, де раніше жила художниця.

Світлана Кошелева

Мисткиня родом із міста Хрустальний, що на Луганщині (до 2016 року Красний Луч). У 2014-му, коли почалася війна Росії проти України, перевелася з Луганського коледжу мистецтв до Харківського художнього училища, потім навчалась у Харківській державній академії дизайну і мистецтв. Працює з графікою, фотографією, перформансом та ленд-артом. Художниці важливо давати глядачеві свободу для власної інтерпретації та рефлексії, не обмежуючи його директивним окресленням теми творів. «Я хочу, щоб моя творчість була простором для відчуттів та нового досвіду більше, ніж для визначень та слів», – коментує авторка.

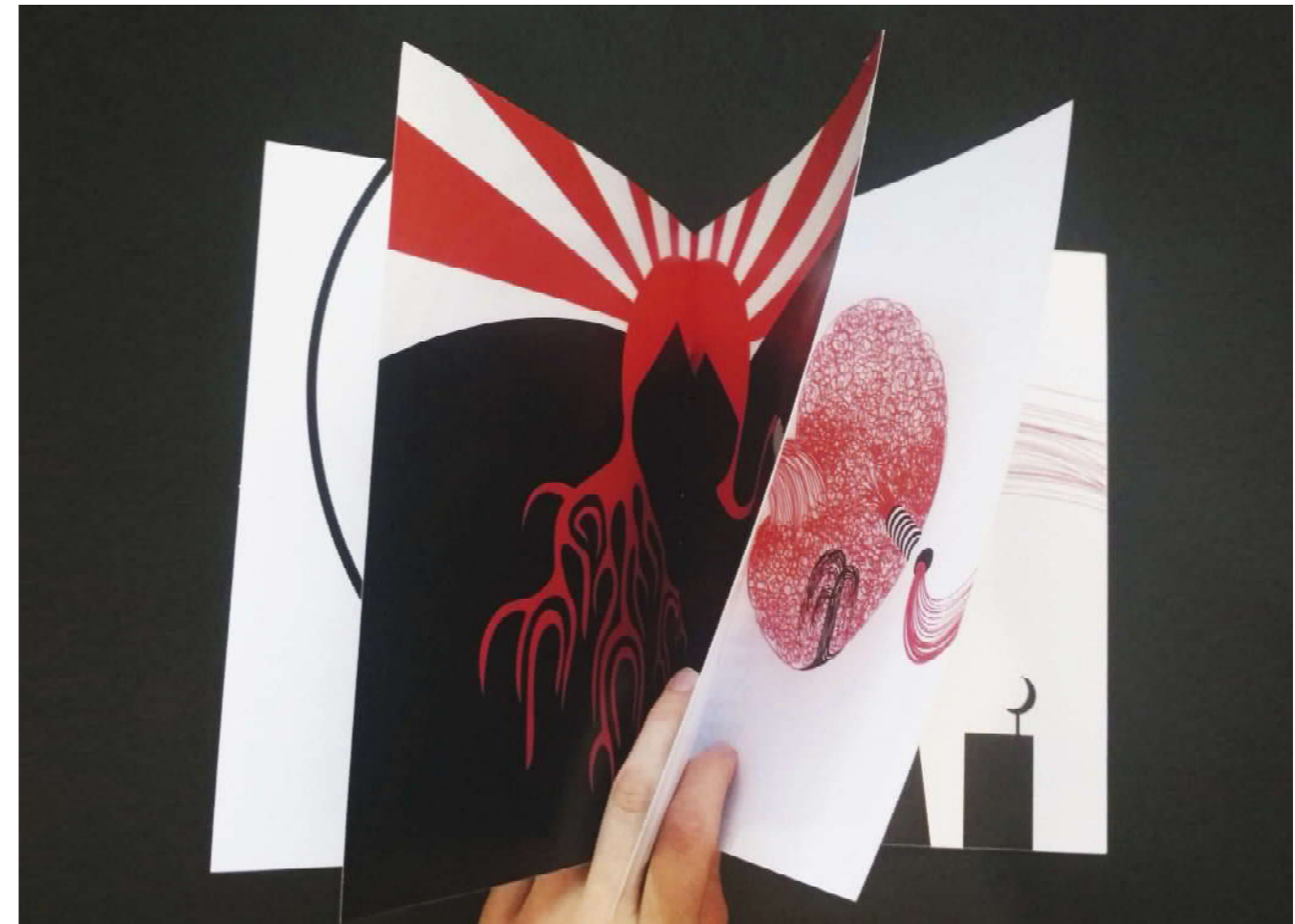

Марія Богомолова

Художниця з Харкова. Навчалася у Харківській державній академії дизайну та мистецтв. Важливою складовою мистецької практики авторки є дослідження матеріалів, що стають невіддільною частиною її графічних робіт. Більшість із них — це рослини, тканина й те, що винайдено у поєднанні людської праці та природних ресурсів. Матеріал стає активним учасником роботи та формує новий контекст розуміння твору.

Для мисткині питання взаємодії людини з навколишнім світом є ключовим. Як говорить художниця, «воно проростає зі сформованих у дитинстві вражень і шукає собі відповідь у непомітних речах та подіях, які нас оточують. Можливим лишається зафіксувати лише маленьку частину їхніх проявлень».

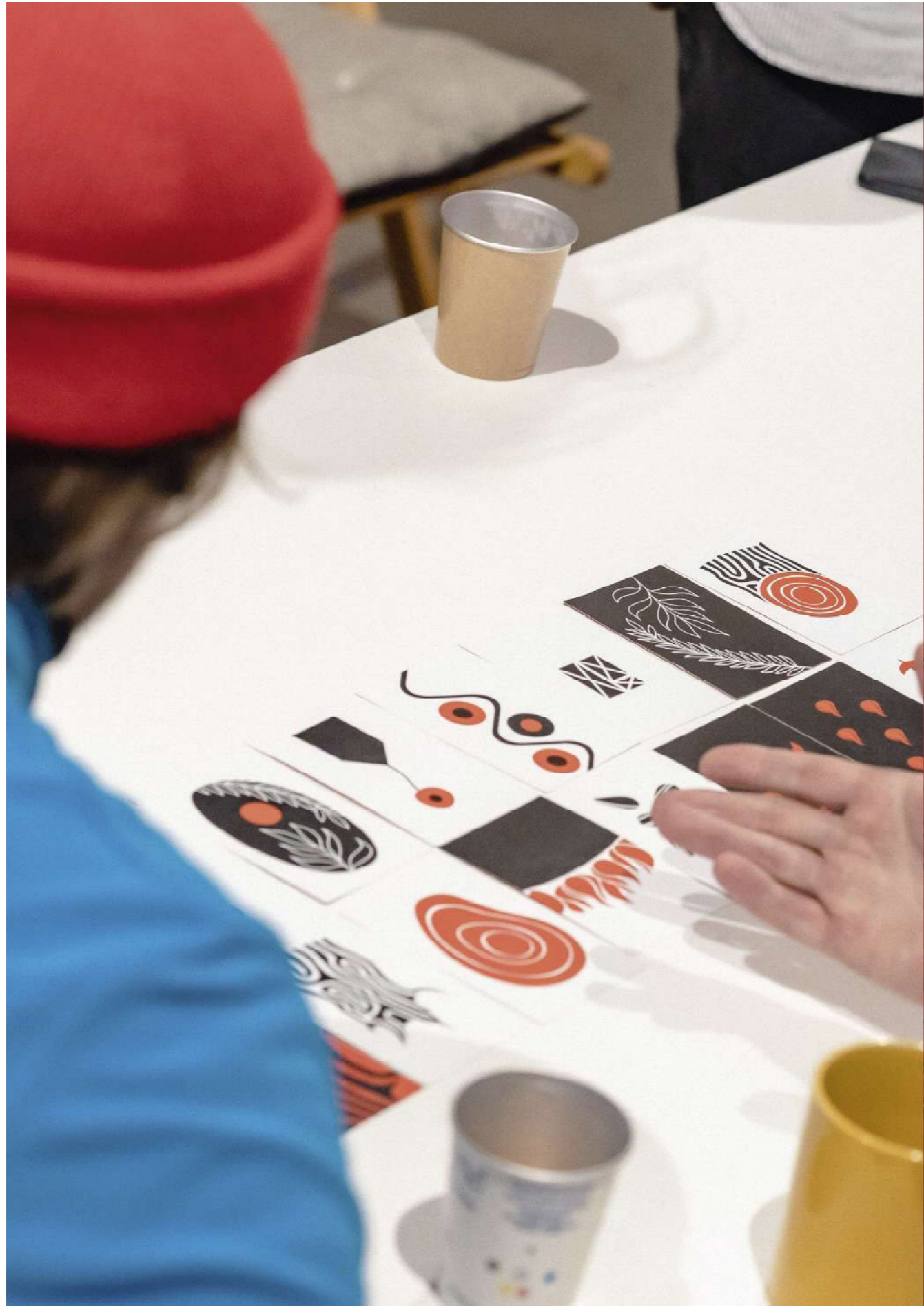
Без назви

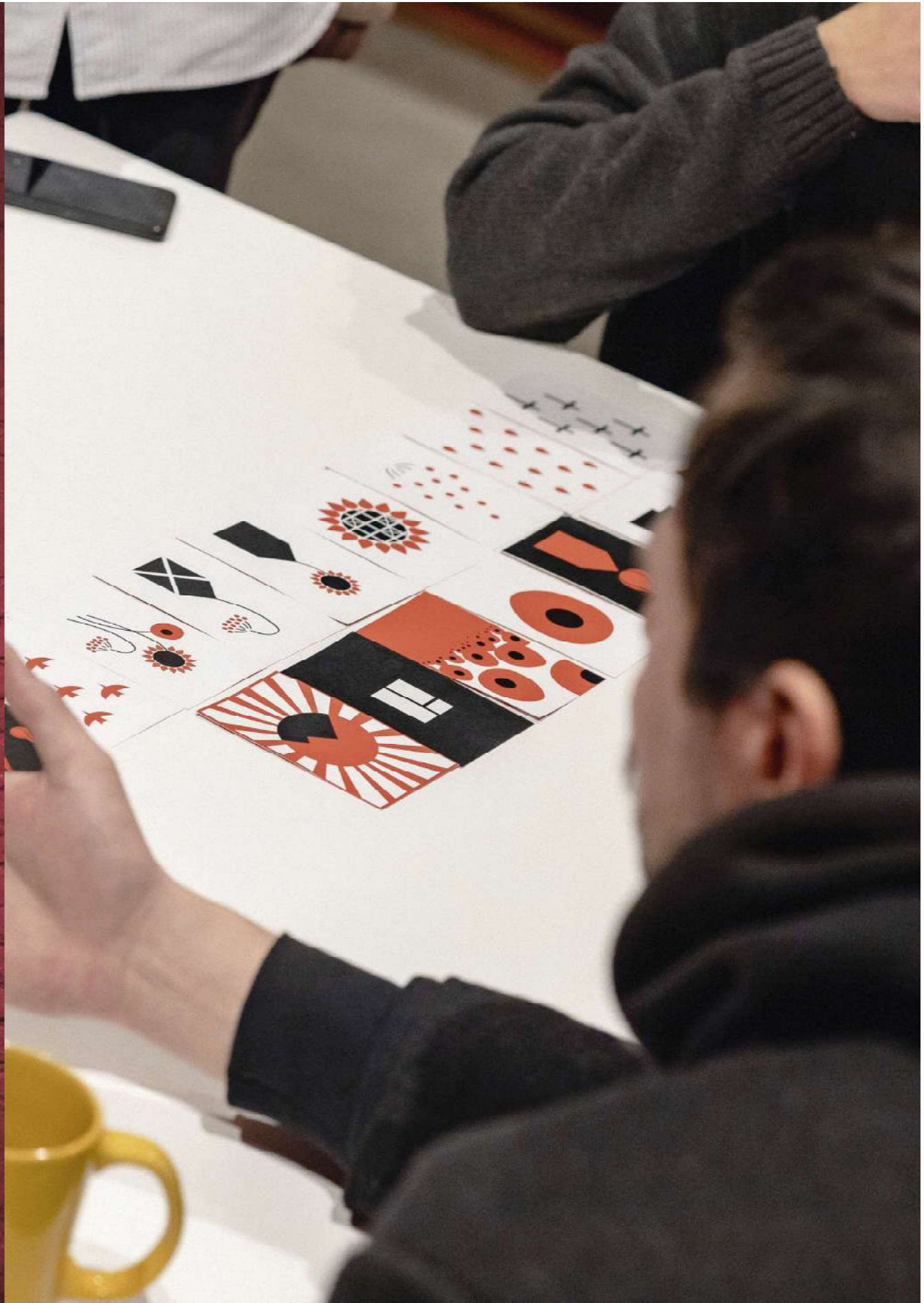
фарбована тканина

Авторка створює серію зображень тварин на тканині, яку фарбує зробленими власноруч рослинними барвниками, використовуючи чорнобривці та волуді. Разом із воєнним станом стан відчуження став постійним супутником мисткині, був захисним механізмом від того, що транслювало навколишнє середовище. Але нова реальність поступово ставала нормою, і до відчуття загубленості додалося бажання зрозуміти й охопити цей новий ландшафт та безліч інших живих істот, що його утворюють. Так художниця почала розмірковувати про ймовірні непомітні історії навколо, головними героями яких завжди виступали тварини. У неможливості усвідомити кожен свою дію є те, що розвінчує міф про людську унікальність

над твариною. Сюди чудово підходить міфічна історія про багатоніжку з тисячею ніг: коли її запитали, як вона пересуває кожен окрему лапку, вона задумалась і її паралізувало.

«Ми, як і інші живі істоти, створюємо себе в навколишньому середовищі, постійно змінюючись. Кожна маленька неусвідомлена дія залишає відбиток на нас і на нашому ландшафті, поєднуючись у безліч історій. Тварини для мене в цьому проєкті стають провідниками історій. Як історія собаки, жительки санаторію, яка підірвалася на міні. Як самотній пес, що вночі тікав від польського кордону. Більшість історій відбувається вночі і там, де цивільній людині заборонено або просто небезпечно перебувати».

Едуард Балула

Митець із Харкова. Випусник Харківської державної академії дизайну та мистецтв. Медіа, з якими працює: графіка, рисунок, офорт. Його художня практика вибудовується навколо таких тем, як травма, пам'ять, міграція; митець фокусується на фізіологічному переживанні тіла, що сплітається та поєднується з ландшафтом у єдиний організм. Наскрізною темою його робіт є метаморфоза (перетворення), що виражає непевність, неможливість сталості та стабільності. Сам митець свій вибір медіа пояснює так: «Папір, тонкий і крихкий, як людське тіло. Рисунок, поле вільної думки. Офорт, простір випадковості».

Схід червоного сонця

графічна серія

Серія графічних робіт є реакцією на повномасштабне вторгнення Росії в Україну. Перші малюнки були зроблені у блокноті на другий тиждень після евакуації з Харкова до Львова і стали єдиним способом описання того, що відбувалося навкруги. Роботи фокусуються на фізіологічному відчутті війни, звідси основними елементами усіх робіт є антропоморфні, шлункоподібні форми. Раніше «шлунок» фігурував у серії робіт автора

«Причини та наслідки загоряння» — про передчуття війни та постійну тривожність через це. «Власне тривожність нерозривно асоціюється з відчуттям у череві, що ніби вивертає тебе зсередини», — говорить митець. У новій же серії, що є вже не передчуттям війни, а реакцією на неї, шлункоподібні форми метаморфозують та зрощуються з іншими елементами, ще більше підкреслюючи стан нестабільності і тривожності.

Марія Богомолова
і Едуард Балула

Крај

365 графічних зображень,
сформованих у відривний календар

Крај не має чіткої форми, із самого початку вона йому не властива. Крај схожий на рик, на спробу кричати уві сні. Як би ми могли почути ґрунт, він звучав би як Крај.

Крај — це земля, це ландшафт дикого поля, лісів, степів. Він нагадує про звуки птахів, самого птаха. Кожен птах, його забарвлення, розмір, довжина дзьоба, може багато розповісти про

середовище, в якому він перебував. Крај — це порізи від голки на металі. Видряпуючи рисунок на латунній дошці, витравлюючи його у кислоті, вбиваючи фарбу в уражені ділянки, ми отримуємо відбиток, що є фіксацією моменту, фіксацією часу. Час фіксується у формі календаря. Кожен аркуш є відображенням минулого дня. Відшаровуючи аркуш, ми також бачимо відірваний Крај.

Тривожна валіза платівок Dr. Bugg

мультимедійний перформанс
саунд: Doctor Bugg (Павло Лісовський)
візуальне оформлення: Софія Авдеєва

Проєкт створений у колаборації Софією Авдеєвою та Павлом Лісовським і представлений глядачам під час програми «Навігація» у просторі Jam Factory Art Center. Мультимедійний перформанс задуманий авторами як інтелектуальний поетично-музичний матеріал, що стане поштовхом для рефлексій про нову буденність. Синтетичне дійство складається з пісень і анімованих обкладинок до них. «Кожна

пісня, наче броненосний жук чи яскравий світляк, який під час чергового блекауту виповз чи вилетів на тло сьогоденної воєнної дійсності», — говорять митці. Візуальне оформлення презентовано через алегоричний образ «тривожного кейсу вінілових платівок». На думку авторів проєкту, платівка — така ж архаїка, як і війна у XXI столітті, але обидві сьогодні знову актуалізувалися.

Софія Авдєєва

Художниця з Харкова, працює з книжковою та друкованою графікою: офорт, літографія, лінорит; також займається фотографією, ліноритом, анімацією і мультимедійними практиками загалом. Поглиблено працює у площині книжкової графіки/образу книги, артбука, інтерактивної книги.

Мисткиня так описує свій підхід у роботі: «Слідувати візуальним і смисловим випадкам востям, підкреслюючи їх і не заважаючи їм. Я систематично збираю під час мандрів містами та ландшафтами випадкові моменти: фото, відео, скани текстур флори. Я поступово обробляю цей архів і з цих матеріалів «існуючого» генерую «ілюзорні» простори для нових проєктів, іноді дещо романтизуючи матеріали реальності».

Над каталогом також
працювали

Фотографи

Ангеліна Бішеп
Богдан Ємець
Михайло Зубчанинов
Олена Касперович
Ольга Климук
Світлана Кошелева
Златослава Криштафович
Віталій Матухно
Олексій Сафонов
Петро Чекаль
Ольга Шахник
Роман Шишак

Юрій Голік

Куратор, артменеджер, фотограф із Харкова. Навчається в Харківській академії дизайну і мистецтв на спеціальності «історія та теорія мистецтв». У 2021 році ініціював незалежну платформу РАТІО для творчої молоді Харкова. Вивчає фотографію у школі концептуальної фотографії МҮРН. У своїх світлинах та колажах звертається до тем сублімації, підсвідомості в мистецтві, поєднуючи академічні дослідження і мистецькі практики. У 2022 році написав курсову роботу про використання іконографічних сюжетів у сучасній українській фотографії та осмислив її практично у серії «You're an Icon now», разом із Михайлом Зубчаніним.

Михайло Зубчанінов

Народився в Грузії, у Тбілісі, виріс в Україні, в місті Дніпрорудне Запорізької області, про яке видав арт-бук «DNI PRO RUDNE». Студент Харківської державної академії дизайну та мистецтв. У своїх роботах через фотографічні серії висвітлює такі теми, як зв'язок «людина – людина», «людина – природа», «людина – суспільство».

Олексій Мінько

Народився в Бердянську. Навчається в НПУ ім. М. Драгоманова на спеціальності «філософія». Створює відео, перформанси і вистави; у Бердянську та Дніпрі займався акціонізмом. Автор телеграм-каналу «скільки олексіїв мінько ви бачите на зображенні», куратор освітнього фестивалю ВУЛУН у Бердянську, стипендіат Стипендії Президента України для молодих митців (сфера театру). Працює із видимістю повсякденних мікропрактик, політизує зв'язки, що є на периферії уваги. Використовує міждисциплінарний підхід для організації мистецьких процесів, що сприяють виникненню нових ментальних, етичних та естетичних оптик.

Антон Ткаченко

Художник із Харкова. Навчався у Харківському національному університеті будівництва та архітектури. Досліджує тему особистої пам'яті та пам'яті міста, велику увагу у своїх проектах приділяє архітектурі й організації простору. Митець працює зі знайденими об'єктами та вторинно використаними матеріалами, як-от скло, тканина, фотографії, афіші, тексти, плани виставкових приміщень, документації виставок, пам'ятні речі. Є співзасновником та учасником кураторської групи VIDSOTOK, співзасновником і куратором artist-run простору «Гараж 127».

Віталій Матухно

Куратор та митець із Лисичанська. Працює з аналоговою і цифровою фотографією, цифровим колажем, експериментальною музикою. Основні теми робіт: дослідження постіндустріального пейзажу Луганщини й Донеччини та процесу деіндустріалізації загалом. Працює зі зникаючою пам'яттю та робить спроби її зберегти, рефлексує про свій досвід життя у «вмираючому» місті. Зараз у своїй мистецькій практиці реалізує пошук знайомого пейзажу та комфортної зони загалом. Займається розвитком та підтримкою молоді мистецької сцени Луганської й Донецької областей. Є засновником і куратором проєктів «Гарелея Неотодрешь», експериментального виставкового простору для молодих художників регіону, та «14-8-22», онлайн-архіву особистих історій жителів Луганщини і Донеччини, мистецьких роздумів та спогадів про війну.

You are an Icon now

серія фотографій

Ідея для створення серії фотографій з'явилась із прибуттям до Львова. На відміну від Харкова, на Галичині релігія має великий вплив на повсякденне життя, тож у цьому проекті автори вивчають місцеве середовище, його особливості. Основним джерелом інспірації стали українські іконописні традиції. Митці створили 5 образів-портретів, які

відсилають до епохи українського бароко. Моделями стали молоді люди так званого покоління Z. Для авторів це спроба створити діалог між сучасною культурою та українським спадком, дослідження міської культури і свого коріння, а також нове бачення сакральних мотивів. Сюжети: св. Себастьян, євангеліст Марк, Діва Марія, Ісус Христос, св. Луція.